

[Jesper Simonsen.]

op til nærmere Overvejelse, om man skulde søge ogsaa dér at gennemføre en Henstandsgivning.

En Lov som den, Forslaget tilsigter at gennemføre, har ikke alene sin Betydning gennem de Tilfælde, der kommer ind under Loven og bliver afgjort i Henhold til dens Bestemmelse, men den har efter min Opfattelse en stor Del af sin Betydning igennem de indirekte Virkninger.

Henstand med forfaldne Ydelser er jo ikke noget, der kun forekommer i Krisetider og kun forekommer, naar Fordringshaveren er nødt til at give Henstand. I Forretningslivet, paa ethvert Omraade, er Henstandsgivning noget dagligt; der gives Henstand ad Frivillighedens Vej, med Fordringer af alle mulige Arter, idet Kreditorerne i stort Omfang ser deres Fordel ved at indrømme Debitor en Henstand for at bevare Forretningsforbindelserne med ham, for at undgaa en Realisation, der kun kan bringe Kreditor Tab o. s. v. Krisens Indflydelse paa denne ganske normale og naturlige Henstandsgivning med forfaldne Ydelser er væsentlig den, at den kan gøre Kreditorerne noget nervøse; derfor tillægger jeg et Lovforslag som dette stor Betydning i Henseende til at berolige, idet man ved, at Henstand kan opnaas, saaledes at et Kapital om Realisationerne ikke vil finde Sted, og Loven kan derfor virke som en Opfordring til at følge den normale Fremgangsmaade mellem Fordringshavere og Kreditorer ved Henstandsgivning; ogsaa af denne Grund kan jeg anbefale det foreliggende Lovforslag.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Fremme.

Hans Hansen: Det foreliggende Lovforslag om Betalingshenstand for Ejere af Landbrugsejendomme og Fiskerfartøjer er et Vidnesbyrd om, hvor vanskeligt det er at lovgive paa dette Omraade. Den Kendsgøring, der ligger bag Lovforslaget: at en Mængde Mennesker ikke kan betale deres Forpligtelser, forandres jo desværre ikke, selv om Lovforslaget gennemføres.

Lovforslaget er et Forsøg paa fra Lovgivningsmagtens Side at gribe ind i et Aftaleforhold, ind i et mellem to Mænd frivilligt indgaaet Aftaleforhold. Et Gældsforhold er, hvad der end saa kan være sket i Mellemtiden af bristende Forudsætninger, oprindeligt et frivilligt indgaaet Forhold, og for en rent umiddelbar Betragtning er det Statsmagtens første Opgave at sikre og

værne et saadant Overenskomstforhold. Ved Indgaaelsen af Overenskomsten har ingen af Parterne, hverken Kreditor eller Debitor, tænkt sig, at Staten ikke skulde sikre dem, og endnu mindre, at Staten gennem Lovgivningen skulde gribe ind og udsætte eller annullere Overenskomsten.

Jeg er ikke blind for, at solvente Debitorer, der ikke raader over likvide Midler, og som er afhængige af Kreditorer, der falder ind under den Kategori, som Lovforslaget omfatter, i dette Øjeblik løber en stor Fare. Jeg har forstaaet Lovforslaget saaledes, at det naturligvis ikke omfatter insolvente Debitorer; de insolvente Debitorer løber ikke den Fare som de solvente i dette Øjeblik. Stillingen er vistnok den, at den passive Kapital, altsaa de forskrevne Fordringer paa Ejendommen, som Helhed ikke er i Fare; det er den arbejdende Kapital, den ansvarlige, aktive Kapital, som Købmænd, Forretningsmænd og Haandværkere har til gode, som de staar i Fare for at miste, og som de gennem Vekselsforhold og paa anden Maade i stort Tal i dette Øjeblik har gjort Udlæg for hos Debitorerne, men den passive Kapital, den forskrevne Kapital, den er ikke som Helhed i Fare endnu.

Hvis man vil skride ind her, saa gælder det om at lette Arbejdets Forhold og Brugernes Forhold; og dér tror jeg, at Staten bør bruge sin Beskatningsret, som ikke kan drages i Tvivl, og lægge en Skat paa den passive Kapital til Fordel for Arbejdet og den ansvarlige Kapital og Forbrugerne. Jeg har ved tidligere Lejligheder været inde paa det Forhold, og jeg tror, det er den eneste Vej ud af Krisen.

Hvad angaar Lovforslagets § 1, indeholder den en Bestemmelse om, at Fogeden kan skønne over, om en Mand skal have Henstand eller ej. Det er vist givet, at hvis en Mand har det til Ydelsen nødvendige Beløb, henvender han sig ikke til Udvalget; og vi maa altsaa gaa ud fra, at alle, der henvender sig til Udvalget, ikke har de Penge, som de skal bruge til Ydelsen, og har man dem ikke, ja, saa gad jeg egentlig vidst, paa hvilken Maade et Skøn af Fogeden, som gaar ud paa, at Manden skal betale, hjælper ham over Vanskelighederne. Vi maa da gaa ud fra, at i Almindelighed maa Fogedens Skøn resultere i, at Manden faar Udsættelse. Jeg tror, det er et uhyre farligt Eksperiment at komme ind paa at lade Lovgivningen fastsætte nye Regler for Betaling af indgaaede Forpligtelser. Derimod tror jeg, at det er en Opgave for Staten at søge at opnaa, at det kommer til en Forhandling mellem Parterne, at søge klarlagt